

Kjøbenhavns - Posten.

Anden Aargang.

No. 16. 1828.

Fredagen den
22. Februar.

Flygtigt Overblik over Tingenes nærværende Stilling.

(Sluttet.)

Endelig sætter de udeblevne Posters Ankomst os i stand til at leve den lovede Slutning, og for saavidt saa meget mere fyldestgjorende, som vi nu have de twende Hovedmagters officielle Fremstilling af Tingene, at bygge den paa. Vi ville giøre Begyndelsen med den pyrenæiske Halvø og derfra gaae over til den græske.

Mislykkedes end i Portugal Silveiraernes Insurrection mod den constitutionelle Regierung, var derfor deres Partie hverken tilintetgjort, uwirksomt, eller modlost; tvertimod viste sig mere og mere en stark Reaction, hvis Sicel vel egenlig Enkedronningen var, men som Regentinden ikke troedes udelagtig i, og som selv den engelske Gesandt Acourt castlereaghsk Politik ikke ansaaes aldeles ugunstig. Forsigelserne mod Saldenha, General Stubbs, de liberale Journalister, og deres Censorer, som overalt Justitsministeren Bastas hele Fremfærd, vedligeholdt en højt betenklig Spænding, der ikke hævedes ved den brasilianske Kejers Decret, hvorved han indsatte sin Broder, Don Miguel, til Regent og Statholder, og overdrog ham al den Magt, ham selv, som Konge af Portugal og Algarvien tilkom, og ved Chartet var bestemt, saa at han i Overensstemmelse med dette skal regiere begge Riger. Tvertimod paastod engelske Blade, at Enkedronningen havde isinde, saasnart han havde tiltraadt Regentskabet, at forelægge alle Municipaliteter skriftlig det Spørgsmaal, om de troede, Constitutionen var til Rigets Far og Fred eller ikke, og naar da Svaret blev benægtende, at forelægge den brasilianske Keiser og de allierede Magter det, som Folkes Onske.

Bei bekendtgjordes i Lissabon officielt, at den engelske Gesandt havde meddeelt Regentinden de positiveste Forskrifter om Don Miguels Constitutionen gunstige Sindelag, og at han paa ovennævnte Vilkaar modtog Regieringen o. s. fr. Midlertid troede dog Modpartiet sig saa vist paa hans Medhold, at det, da hans Fodselsdag kort derpaa høstideligholdtes paa Skuepladsen, med Forbigaelse af Keiseren, den unge Dronning og den tilstedeværende Regentinde bragte ham et Vivat med saadan Stoi, at Autoriterne troede dem besviede at legge dem derimellem. Ogsaa gjorde man adskillige Steader Forseg paa, at faae ham af Soldatesken udraabt til absolut Konge, som overalt Silveiraernes og Enkedronningens Parti mere og mere reiste Hovedet, saa at endog i Statsraadet viste sig stærk Opposition, da Regentinden paa den engelske Gesands Opsfordring androg paa at indkalde Kamrene til Prindsens Komme, hvilket hun imidlertid desuagtet paa egen Haand gjorde. Under disse Konjuncturer gjorde det sørdeles Sensation, da der indløb officiel Efterretning, at England og Østerrig havde overtaget formelig Garantie for Chartets Vedligeholdelse og dets Efterlevelse af Don Miguel, men især, at han istedenfor, som Absolutisterne havde, at legge sin Bei over Spanien, og der raadfore sig med Kong Ferdinand, gif over Frankrig og England, hvor man endog vilde vide, at nærmere Regieringsforskrifter fra Keiseren af Brasilien ventede ham, ligesom man og lagde megen Vægt paa, at den for sit Forhold i Madrid hædrede engelske Gesandt, Sir Lamb, skulle gaae til Lissabon, og der afsætte Sir Acourt. Det hedder nu, at Enkedronningen, der desuden havde haft adskillige Fortrædeligheder, i Anledning af sin yngste Datter, som hun uden Keiserens og Don Miguels Samtykke havde ladet vie til den unge Marquis Loulé, en Son af den afdøde Konges snigmyrdede Yndling, agtede at gaae til Rom; og tilfoier man nu, at Don Miguel,

Gremfærd, endog uden Hensyn paa saadanne ubetimelige Be-givenheder, der ligesom Navarinoslaget let kunde indtræffe uventet, m. m., vis nu Tiden lære. Metternichs omtalte Reise til London erklæres nu for et tomt Rygte.

K. N.

Nammers Mening om Thorvaldsen og Canova.

I sine "Fragmenter af Breve, skrevne paa en Reise i Tyrol-land, Schweits og Italien, i Alrene 1816 og 17," indførte i Dresdner Morgenzeitung, Januar 1828, meddeler Fr. v. Raumer, i et Brev fra Rom, følgende Bemærkninger om vor Thorvaldsen og den paa den Tid endnu levende Canova:

— — Blandt de nyere Kunstnere ere Berlineren Schadow og Tyroleren Eberhard meget roesværdige; men i Spidsen staae dog Thorvaldsen og Canova. Og ihenseende til disse to Mend forbitre Folk sig Dom og Nydelse i falso Partisnyge. Thorvaldsen er en høist simpel og høist dygtig Mand. Han staaer i Aandsdybde og egentlig Poesie sikkerlig over Canovas; men hvorfor forgude eller forgifte? Det gjore ogsaa kun de smaa Klaffertunger: Nauch, denne vafkre Kunstner og Thorvaldsens bedste Ven, sagde derimod til mig i Peterskirken (i det han ikke fordosgede Canovas Feil): "Den, der har modelleret denne Pave og denne Love, er og bliver en stor Mand." Meest bliver Canova overtruffen ihenseende til Basreliefs, og hans Helte ere ikke saameget blodagtige, som, efter frans=tragisk Skole, overdrevne og karrikaturmæssige, for, paa en just ikke dertil tjenlig Maade, at bevise den Kraft, som man betivler hos ham. Hans Verksted er en lille Verden af Kunstværker, hvorimod Thorvaldsens ikke imponerer ved Mængden, men ved reen Fortreffelighed. En Hebe, en Venus og tre Gratier, der staae i Canovas Verksted, ere ikke uden Fortjeneste; og hvis han, liig Mikkel Angelo, havde gjort sig den Spas at nedgrave dem og grave dem op igjen, saa vilde man maaske have opført et forfærdeligt Skrig over deres Fortreffelighed, og antaget dem for Antiker. Men at han lod tvende Brydere og Perseus sætte paa Vatikanet *) er en Daarskab, der

overhaands pirrer Kritiken. Ikke som om ei der stode hundrede slettere Statuer, men fordi han er den eneste Nyere, der har stillet sig der, og fordi Persens's Stilling altfor bestemt erindrer om den belvederiske Apol. Ja, Stillingen kunde man kalde bedre, fordi den er fuldstændig, klar, og Apollo derimod sikkert var anderledes og er blevet enfoldigt restaureret. Men ellers forholder Apollo sig til Persens, som en Gud til en veloxen Lieutenant, der faste sig i Gevandet og lader sig modellere. Bedre ere Fægterne, og sjællene hans vindelige Figurer. Men dermed er set ikke sagt, at Thorvaldsen ikke kan arbeide fint og blott; en Adonis for Prinsen af Baiern kunde ikke være sjællere og mildere. — —

Sømandssang, afslungen ved Bombebøssens Concert, den 20de Februar 1828.

Hvor Dannebrog falder
Til Feide Danmarks Mand,
Han seirer eller falder
For Drot og Fædreland.
Hvor Dannebrog vaier,
Og Bolgen luer rod,
Attraer kun Kampen Seier,
Hvis ei da — Seiersdod.

Og Nordens Heltmaner
Opildne ham til Dyst;
Sjænnem Oceaner
Han søger Fiendebyrst;
Sjænnem Øld og Flammer,
Fremstormer Kampens Son,
Han søger vist og rammer,
Og ænder Kampens Son.

Hvor Dannebrogens Hader
Ustandet er hans Færd;
Thi Øren helligt spreder
Sin Glads trindt om hans Sverd,
Og medens Snæffen synger
Vaa det fortladne Hav,
Heit Ørens Phoeniz synger
En Lovsang paa hans Grav.

Men faldt ei Danmarks Kriger
I Slag, som Kjælhed's Mand,
Der aldrig Pligten følger
For Drot og Fædreland.

*) Oprindelig for at trade i Stedet for nogle af de til Paris bortsatte berømte antikke Statuer.